

риозно се замъчи, не можа да се стърпи, ами телеграфира на мъжа си да дойде, като му определи днешния ден.

Сигурна, че той ще пристигне, тя отиде при-вечер на гарата, която беше два километра да-лече от баните, да го чака.

Мъжът ѝ, обаче, не пристигна, и тя се върна разстроена и вечеря без апетит. Прибра се рано в стаята си, разсъблече се бързо и си легна.

Все пак тя не изгуби надежда.

— Навярно той ще дойде с нощния влак.

Навън заваля дъжд, засвятка се, загърмя и едри капки почнаха да шибат през отворения прозорец.

Госпожа Дена стана, притвори прозореца, закачи на него дебелото одеяло, което употре-бяваше за завеса, напипа кревата в тъмнината и пак легна. Дъждът навън се укроти и започ-на тихо и монотонно да шуми, водната тръба затананика, пригласи ѝ и тенекиената настилка на балкончето. Госпожа Дена се унесе, обърна се един-два пъти, чистата ѝ душа се успокои, и тя заспа.

На вратата леко се почука. Госпожа Дена се просъни и се услуша. Дъждът продължа-ваше все така приспивателно да шуми, а в ста-ята беше непрогледна тъмнина.

Госпожа Дена се обърна и склопи очи да продължи съня си, но се почука пак.

Почука се на нейната врата.